

மகா கணபதி
பீள்ளெயா:
துணை

ஸ்ரீ விஷ்ணு
ஸ்ரீ விஷ்ணு

சிவமயம்

ஸ்ரீ விஷ்ணு

கணபதி துணை
வீநாயகர் அகவல்
பிள்ளையார் கதை

வக்ர துண்ட மவறாகாய
குர்ய கோடி ஸம்ப்ரப
நீர்வீக்னம் குருவே தேவ
ஸர்வ கார்யேஸ ஸர்வத!

மங்கலத்து நாயகனே
பண்ணாளும் முதலீறைவா
பொங்கு தள வயிற்றோனே
பொற்புடையறத்தீனனே
சங்கரனார் தருமதலாய்
சங்கடத்தை சங்கரிக்கும்
எங்கள் குலக்குடி வீளக்கே
எழில் மணியே

சீத்தங்கேணி
ஸ்ரீ மான் ஸ்ரீ ம கா கணபதியே
சரணம்

ପ୍ରମାଣେତ୍ରମୁଖ କବାଳି

அ : - அன்பீன் நாயகனே
ஆ : - ஆசை வீநாயகனே
இ : - இன்பம் எல்லாம் தருபவனே
ஈ : - ஈசன் பகனே
உ : - உன்னிய கருமம் முழுக்க
ஊ : - ஊக்கம் தந்தருள்பவனே
ஏ : - எம்மையெல்லாம்
ஏ : - ஏகாந்தமாக காத்து நீற்பவனே
ஐ : - ஐயா கணபதியே
ஓ : - ஓற்றை நாயகனே
ஒ : - ஒம் காரப் பொருளோனே
ஒள : - ஒளவைக்கு அருள் பாலீத்தவனே
ஓ : - ஓ.ர வல்துவானவா

வீநாயக பாத்துவம்

பிள்ளையார் சுழி போடாது சைவர்களாகிய நாம் எந்த எழுத்தும் எழுதுவதில்லை. அதை அடுத்துச் சீவமயம் போடுகிறோம். பிள்ளையார் வணக்கம் செய்த பின்பே எங்கும் சீவமயமாகக் காணுகின்றோம். முதன் முதல் எக் கருமத்தைத் தொடங்கினாலும் பிள்ளையார் பூசை செய்யாமல் தொடங்குவதில்லை. ஒரு தேங்காயை உடைத்தால் பிள்ளையார் அங்கு ஓடிவந்து விடுகின்றார். ஒரு மஞ் சள் உருண்டையிலோ ஒரு சாணி உருண்டையிலோ மூன்று அறுகம் புல்லைப் பிடிங்கி வைத்து விட்டால் பிள்ளையார் அங்கு வந்து விடுகின்றார். ஆலமரத்தழியிலும் அரசமரத்தழியிலும் முச்சந்தீகளிலும் நாற்சந்தீகளிலுமே பிள்ளையார் வானமே குடையாகச் கொண்டு வீற்றிருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

மற்றைய மூர்த்திகளைப் பெரிய கோபில்கள் கட்டி பெரும் பூசை செய்து வணங்க, வீநாயகரை எந்தச் செலவுமில்லாமலே வணங்கி விடலாம். ஒரு தேங்காய் உடைத்து வீநாயகர் வணக்கம் செய்ய இயலாதவன் தலையிலே மூன்று முறை குட்டி மூன்று தோப்புக்கரணம் போட்டு விட்டாலே அவருடைய பூஜை முடிந்து விடுகிறது. அவ்வளவு எளிமையான பூஜையோடு பக்தர்களுக்கு வீரும்பியதை வாரி வழங்குவதிலும் மிக எளிமையானவராகவே விளங்குகின்றார் எல்லாத் தெய்வங்களும் நான்கு தீருக்கரங்களைப் பெற்று வாரி வழங்க வீநாயகப் பெருமான் ஜந்து தீருக்கரங்களைப் பெற்று வாரி வழங்குகிறார்.

வீநாயகர் என்ற சொல்லுக்கு தனக்கு மேலான தலைவர் வேறொருவர் இல்லை என்பது பொருள். மக்களுக்கு வரும் விக்கினங்களைத் தீர்ப்பவர் ஆகையால் விக்கினராக ஆகிறார். கணங்களுக்கெல்லாம் தலைவர் ஆனபடியால் கணபதி ஆகின்றார். சீவபெருமான் முக்கண்ணன் என்ற பெயரைப் பெற்றிருத்தல் போல முத்த பிள்ளையாகிய இவரும் முக்கண்ணன் என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளார்.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் பாபநாசம் தாலுக்காவில் கணபதி அக்ரகாரம் என்றொரு கிராமம் இருக்கின்றது. அங்கு பல வருடங்களாக ஒரு சம்பிரதாயம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்தது. வீநாயகர் சதுர்த்தி அன்று அவ்வுரிமூலங்கள் ஆணமுகத்தோனின் முன்பு தங்களிடையே உள்ள சண்டை சச்சரவுகளைப் பேசிச் சமரசம் செய்து கொண்டுவிட வேண்டும். ஊரிலே நீலவீ வந்த சலசலப்பு நீங்கீ அனைவரும் ஒன்றுபட்டு பகவானுக்கு ஆராதனைகள் செய்வார். அன்று ஊரிலே யாரும் தனியாக வீட்டில் பிள்ளையார் பூஜை செய்வதீல்லை. இதன் காரணமாகப் பிளவுபட்டுப்போக இருந்ததைனையோ குடும்பங்கள் காப்பாற்றப்பட்டுள்ளன. அந்த அளவிற்கு வீநாயகர் வழிபாடு நம்மிடையே ஒன்றிப்போய் இருக்கின்றது.

இந் தீயாவில் தோன் ரீயுள்ள மதங் கள் அனைத்துக்கும் பொதுவாய் எழுந்தருளியிருக்கும் தெய்வம் கணபதி. இத் தெய்வத்தின் துணைகொண்டு தத்தம் தெய்வத்தை மக்கள் வணங்குகின்றனர்.

பெளத்த மதத்தினர் 'கணபதி தெவியோ' என்ற பெயரால் வணங்குகின்றனர். ஜஜன மதத்தினர் கணபதியை இன்னும் சீறப்பாகப் போற்றுகின்றனர். வீஷ்ணு ஆலயத்திலும் கணபதிக்கு இடமிருக்கிறது. தீரியரும் ஏரிக்கச் சீவபெருமான் சென்ற பொழுது வீநாயக பூஜை நடைபெறாமென்னாலே தேரே முந்து விட்டது. முருகப்பெருமான் வீநாயகப் பெருமானை முன் வைத்தே வள்ளி தீருமணம் செய்து கொண்டிரா. வீநாயகப் பெருமான் ஞானநாயகன். ஞானத்திற்குத் தலைவன் என்றும் பேசப்படுகிறது.

"நந்தீமகன்தனை ஞானக் கொழுந்தீனை¹
புந்தீயில் வைத்ததி போற்றுகின்றேனே"

ஒவையொர் அருளிச் செய்த

வீநாயகர் அகவல் கூடுமைப்
கூட்டுத்

காப்பு காய்க்க யதை காப்பிற்பும் அங்குதவி நாய்க்கரும் கைக்கூவ்கடி

ஆசிரியர் பாவுரையைச்

சொற்பொருளின் குற்றமின்றிச்

சொல்லவே முறப்புச்சீரச்
சொந்தியாகுவதோல் வொந்து நூது

பல்கலைக் கழகம் தொடர்பாடு மேற்கொண்டிருக்கிறது.

கற்பக வீநாயகன்றான் காப்பு.

நூற்

ஒன்றை பயிலது க்கோடி அமருசி

சீதக் களபச் செந்தா மிரப்பும் கூக்குக் குமருசை
பாதச் சீலம்பு பலிகை பாடப் பக்குமை பாம்சை
பொன்னரை ஞானும் பூந்துகி ளாடையம் பாக்கில்
வன்ன மருங்கில் வள்ந்தழ கெறிப்பப் பாப்பக
பேழை வயிறும் பெரும் பாரக்கோரும் 5

ஒன்றை பயிலதை குாடு போட்டிதை
வேழ முகமும் விளங்குசிந் துாரமும் கூபைஜ
அஞ்ச கரமும் அங்குச பாசமும் யூங்கி
நெஞ்சீற் குடி கொண்ட நீலமேனியும் கஸ்ருக
நான்ற வாயும் நாலிரு புயமும் கூயைகி
முன்று கண்ணும் மும்மதச் சவரும் 10

இரண்டு செவீயும் இலங்கு பொன் மூடியும் காய்வெட
தீரண்டமூப் புரிநூல் தீக்கொளி மார்பும் காய்வெய
சொற்பதங் கடந்த தூரிய மெய்ஞ்ஞான
அற்புதன் ஈன்ற கற்பகக் களிரே கூபங்கு
பூபழும் நுகரும் மூஷிக வாகன 15

இப்பொழுது தென்னை ஆட்கொள வேண்டுத் தூபுக
தாயா யெனக்குத் தானெனமுந் தருளி கீப்பக்கு
மாயாப் பீறவீ மயக்கம் அறுத்துச் சூபங்க ஏப்பகை
தீருந்தீய முதல்ஜூந் தெமுத்துந் தெளிவாய்ப் பூங்கு
பொருந்தவே வந்தென் உளந்தனிற் புகுந்து 20

கருவடி வாகீக் குவலயந் தன்னில்
 திருவடி வைத்துத் தீற்றிது பொருளென க்கை
 வாடா வகைதான் மகிழ்ந்தெனக் கருவிக் கூப
 கோடா யுத்தால் கொருவினை கணந்தே மூபரெ
 உவட்டா உபதேசம் புகட்டி என் செவியில் 25

தெவீட்டாத ஞானத் தெளிவையுந் காட்டி
 ஜப்புலன் தன்னை அடக்கும் உபாயம்
 இன்பறு கருணையின் இனிதெனக்கருவிக்
 கருவிக ஸாருங்குங் கருத்தினை அறிவித்து
 இருவினை தன்னை அறுத்திருள் கழந்து 30

தலமொரு நான்குந் தந்தெனக் கருவி
 மலமொரு முன்றில் மயக்க மறுத்தே
 ஒன்பது வாயில் ஒரு மந்திரத்தால்
 ஜப்புலக் கதவை அடைப்பதுங் காட்டி
 ஆறா தாரத் தங்குச நிலையும் 35

பேறா நிறுத்திப் பேப்சரை அறுத்தே
 இடைபிங் கலையின் எழுத்தறி வீத்துக்
 கடையீற் சமுமுகனைக் கபாலமுங் காட்டி.
 முன்று மண்டலத்தீன் முட்டிய தூணின்
 நான்றெழு பாம்பின் நாவீலுண்ட்தீர் 40

குண்டலீ யதனிற் கூடிய அசபை
விண்டெழு மந்தீரம் வெளிப்பட உரைத்து
மூலா தாரத்தீன் மூண்டெழு கனலைக்
காலா லெழுப்புங் கருத்தறி வீத்தே கூடுதலே
அபுத நிலையும் ஆதித்த னியக்கமும் 45

ஓ சுப்பாராமக சுநாப்பா பாஷாநா ர்மோநா

குமுத சகாயன் குணத்தையுங் கூறி
இடைச்சக் கரத்தீன் ஈரெட்டு நிலையும்
உடற்சக் கரத்தீன் உறுப்பையுங் காட்டிச் சுப்பாவி
சண்முக தூலமுங் சதுர்முக குக்மமும் உப்பரோ
எண்முக மாக இனிதெனக் கருளிப் 50

ஓ கூக்மீ ரிபாகோ ஸ்ரீகாருநா ககாநா

புரியட்ட காயம் புலப்பட எனக்குத்
தெரியெட்டு நிலையும் தெரிசெனப் பருத்திக்
கருத்தீனிற் கபால வாயில் காட்டி இருத்தீ முத்தீ இனிதெனக்
கருளி என்னை அறிவித் தெனக்கருள் செய்து 55

முன்னை வீனையின் முதலைக் களைந்து
வாக்கு மனமு மில்லா மனேலயந்
தேக்கியே என்றன் சீந்தை தெளிவித்து
இருள்வெளி யிரண்டுக் கொன்றிட மென்ன
அருள்தரும் ஆனந்தத் தமுத்தீயென் செவியில் 60

பண்டை யாகு யிலைபு சீபங்கள்
 எல்லை யில்லா ஆனந்தம் அளித்து யுபரெங்கி
 அல்லவுக்களாந்தே அருள்வழி காட்டிச்சாதை ராவை
 சத்தகத் தீனுள்ளே சதாசிவங் காட்டிச் சுருக்குவதே ராவை
 சத்தத் தீனுள்ளே சீவலிங்கங் காட்டிச் சுருக்குவதே ராவை
 அனுவிற் கணுவாய் அப்பாலுக் கப்பாலாய்க் 65

ஒரு முயக்குத்தோலு ஸ்பாக்க சுபுத்
 கணுமுற்றி நின்ற கரும்புள்ளே காட்டிச்சுப்பனிலி
 வேடமும் நீறும் விளங்க நீறுத்தீக்குக் க்குற்பக
 சுடுமெய்த் தொண்டர் குழாத்துடன் சூட்டிச்சுபுங்கள்
 அஞ்சக் கருத்தின் அரும்பொருள் தன்னைச்சுருக்கா
 நெஞ்சக் கருத்தின் நிலையறி வித்துத் 70

ஒத்துக்கூட பூப்பை ம்பாக பூப்பை
 க்கூத்துப் பண்கரீகுடி மூக்கைச் சுப்பரீகுடி
 தத்துவ நிலையைத் தந்தெனை யாண்டு
 வித்தக வீநாயக வீரர்கழல் சரணே!
 ஒத்துக்கூட கூப்பார கருக்குத்தூடி கூப்பார காண்டு

ஒத்துக்கூட கூப்பார கருக்குத்தூடி காண்டு
 க்கூத்துக்கூடி கூப்பார மூக்கை குக்காச
 கூக்கூத்தூடி கூப்பார கருக்குத்தூடி
 காண்டு பூப்பாகுடி க்குற்றுப் பூமிக்குத்தூடி
 கூப்பார மூக்கைகுடி கூப்பார கருக்குத்தூடி

மாலை ப்பெருப் யான வட்டத்திலை வாயு
வகுக்கின்றோகவி நூலையிலும் சூயு தக்கங்கும்கை ப்பெரு
க்குக்கொ ஷி பரிசீலியாது வட்டக்கூரிக் க்கங்கை
சீவமயம் மறுபூரிப்புக் க்கங்கை

பிள்ளையார் கதை

காப்பு மறுபூரிப்புகளை மறுபூரியா ப்பெருப்புக் க்கங்கை
கரும்பும் இளமீருங் காரெள்ளுந் தேனும் தேனுப்பொன்னமெ
வீருப்பும் அவல்பலமும் மேன்மேல் -அருந்தீக்
குணமுடைய னாய்வந்து குற்றங்கள் தீர்க்குங் காகலெ
கணபதியே இக்கதைக்குக் காப்பு

தீருவிளங்கு மாண்மாநுகா சேவதனில் ஏறி க்கங்கை
வரும் அரன்றாள் ஸன்றருளு மெந்தா -முருகலுக்கு
முன்பிறந்த யானை முகவா உணைத்தொழுவேன்
என் கதைக்கு நீயென்றங் காப்பு

வீநாயகர் துதீபூ தலைய ஏதானுங்க கூக்குக்கு
தீருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீரும் பெருக்கும் -இருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் ஆனைமுகத் தானைக்கூக்கு
காதலாற் கூப்பிவர்தம் கை

ஒற்றை மருப்பும் ஓரிரண்டு கைத்தலமும் நோகவிக்கு
வெற்றி புனைந்த விழிமுன்றும் -பெற்றதொரு
தண்டைக்கால் வாரணத்தைத்தன்மனதில்
கொண்டக்கால் வாராது கூற்று
யாய்சுபோல் எழுபடுத் தெய்தி வீரை கூக்கு

பாலுந் தெளிதேனும் பாதும் பருப்பும் இவை
நாலும் கலந்துனக்கு நான் தருவேன் - கோலஞ்செர்
துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே நீ எனக்குச்
சங்கத் தமிழ்மூன்றுந் தா.

சப்பாணி

என்னுப் பொரிதேன் அவல் அப்பமிக்கும் பயறும்
இளநீரும்
வள்ளிக் கிழங்கும் மாம்பழும் வாழைப்பழும்
பாலாப்பழும்
வெள்ளைப்பாலும் மோதகமும் வீரும்பிப் படைத்தேன்
சந்தீயில்
கொள்ளைக் கருணைக் கணபதியேகொட்டி
அருள்கசப்பாணி
சண்டபி பெருச்சாளி ஏறிச் சடைகொண்டு
வையத்துலாவி
அண்டத் தமரர் துதீக்க அடியார்க்கு அருளும் பிரானே
எண்தீக்கும் அன்பாகள் பார்க்க இணையற்ற பேரராளி
வீசக்
துண்டைக் கணபதி நம்மி கொடுங்கையாற் சப்பாணி
கொட்டே.

சரஸ்வதி தூதி

புத்தகத்து உள்ளறை மாதே பூவில் அபர்ந்திடு
வாழ்வே
வீத்தகப் பெண்பிள்ளை நங்காய் வேதப் பொருளுக்கு
இறைவீ
முத்தின் குடைடையாளே மூவுல குந்தொழுது
ஏத்துஞ்
செப்புக் கவித்த மூலையாய் செவ்வரி ஓடிய
கணனாய்
தக்கோலந் தீன்னும் வாயாய் சரஸ்வதி என்னுந்
தீருவே
எக் காலமும் உன்னைத் தொழுவேன் இயல்லிசை
நாடகம் - என்னும்
முத்தமிழ் கல்விகள் எல்லா முழுவதும் எனக்கருள்
செய்துளன்
சீத்தங் தனில் நீ இருந்து தீருவருள் செய்திடுவாயே.

அதீகாரம்

பொன்னிறங் கடுக்கும் புற்செறி கடுமித்
தென்மலை இருந்த சீர்சால் முனிவன் பூப் ரூக்கெப
கந்த மும்பதக் கரிமுகன் கதைத்தனச் சீர்சால் பூப் ரூக்கெப
செந்தமிழ் வகையாற் தெளிவுறச் செப்பினன் வகையாறு
அன்னதீற் பிறவில் அரிறபத் தீரட்டித் தென்னோப
தொன்னெறி விளங்கச் சொல்லுவன் கதையே.

கதை

மந்திர கிரியீல் வடபால் ஆங்கோர் கிராம நிலைமைகளை
இந்துதவழ் சோலை இராசமா நகரியில் கூப்கல்லூரை
அந்தனன் ஒருவனும் ஆயிழை ஒருத்தியுஞ் கூக்கெட்டிகை
சந்தரப் புதல்வரைப் பெறுதல் வேண்டிக் கியாப்பை
கடவுள் ஆலயமுங் கழமலா பொய்க்கையும் சீவர்க்கை
தடநீழற் பள்ளியுந் தாம்பல சமைத்துப் பீவுக்கை
புதல்வரைத் தருகெனப் பொருப்பரசு ஈந்றப்பை
மதர்விழி பாகனை வழிபடு நாளில் பூப் புய்யை
மற்றவர் புரிய மாதவம் கண்டு

சீற்றிடை உமையாள் சீவனடி வணங்கிப்
பரனே சீவனே பல்லுயிர்க்கு உபிரே
அருனே மறையவர்க்கு அருள்புரிந்து அருளென
அந்தாந் தனனுக்கு இந்தநற் பிறப்பில்
மைந்தரில் கையென்று மறுத்து அருன் உரைப்ப
எப்பரி சாயினும் எம்பொருட்டு ஒருசதன் தப்பிலா
தப்பிலா மறையோன் தனக்குஅருள் செய்கென
எமையா ஞடைய உமையாள் மொழிய பெண்டு
இமையா முக்கண் இறைவன் வெகுண்டு
பெண்சொற் கேட்டல் பேதமை என்று

மாக்ஷா

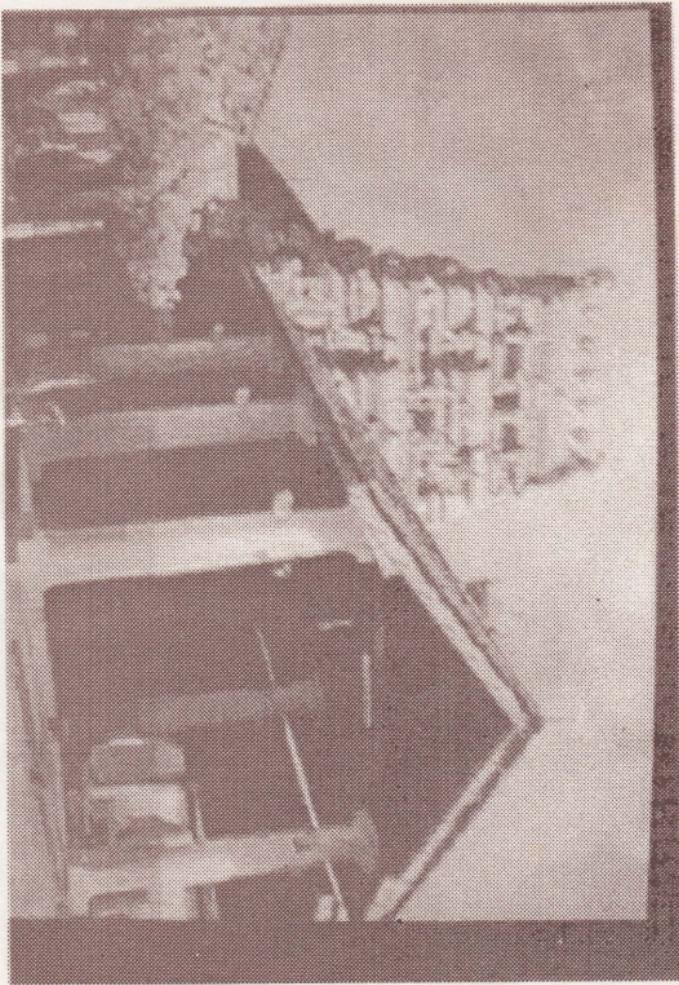
சீப்புத் தூக்கிரைப் பலக்ருக் க்ருக்கங்காடு
 பண்சொற் பயிலும் பாவவயை நோக்கிப் பேரவங்கு
 பேதாப் நீபோய்ப் பிறவென மொழிய கடவும்பு கருக
 மாதுமை அவஞும் மனந்தளர்வு உற்றுக் கை பூதுகர்களே
 பொன்றிரும் மானிடப் புனிப்பிப் புத்துதல் புக்கங்கா
 நன்றல் என்றே நடுக்கமுற்று உரைப்பச் சீக்கங்காடு
 கறைமிடற்று அண்ணல் கருணை கூர்ந்து
 பிறைநுதல் அவட்குநீ பிள்ளையாகச்
 சென்றவண் வளர்ந்து சீலபுகல் கழித்தால் ரீக ரீப்
 மன்றல்செய்து அருள்வோம் வருந்தலை என்று விடு
 விடைகொடுத்து அருள விலங்கன்மா மகனும் கூதுவு
 பெடுடையிற் சாயற் பெண்மக வாகித் தெவங்குப் பாகுக்க
 தார்மலி மார்பன் சதுர்மறைக் கீழுவன்றே ஸ்ரீக
 சீர்மலி மனைவீ திருவயிற்று உதித்துப்பு டிருப்புக
 பாவவயுஞ் சற்றிலும் பந்தொடு கழங்கும் கூகுஶங்குப்
 யாவவயும் பயின்ற இயல்பினள் ஆகி கொப் பீஸ்கா
 ஜயாண்டு அடைந்தபின் அண்ணயும் அத்தனும்
 மையார் கருங்குழல் வானுதல் தன்னை
 மானிட மறையோர்க்கு வதுவை செய்திடச்
 கானமர் குழலியைக் கருதிக் கேட்பப்
 பிறப்பு இறப்பு இல்லாப் பெரியோர்க்கு அன்றி
 அறத்தகு வதுவைக்கு அமையேன் பான்ன
 மற்றவன் தன்னைஉன் மனமக னாக்க
 பெற்றிடல் அரிதெனப் பெய்த்தவர் பேசு பீப்ப
 அருந்தவ முயற்சியால் அனுகுவேன் பான்னக்கிப்பு
 கருந்தட நெடுங்கண் கவுரியங்கு உரைப்ப
 மநுமலி கமல மலர்த்தடத்து அருகிர் பாவகை
 தருமலி நிழல்தவச் சாலையது அமைத்துப்

பணியணி பற்பல பாங்கியிர் குழு
 அணீமலர்க் குழல்உயை அருந்தவம் பூதலும்
 அறிவை தன்அருந்தவம் அறிவோம் யாம்னை
 இருவரும் அறியா இழையவர் பெருமான் மாண்டு
 மாணிடம் ஏந்தும் வண்ணமது ஒழிந்து கடத்
 மாணிடோக மறையவன் ஆகிச்
 குடையோடு தண்டுநம் குண்டிகை கொண்டு
 மடமயில் தவம்புர் வாவிக் கரையிர்
 கண்ணுதல் வந்து கருணை காட்டி
 மின்பெறு நுண்ணிடை மெல்லிய லாய்நீ
 என்பெறத் தவம்திங்க இயற்றுவது என்றலுங்
 கொண்றைவார் சடையனைக் கூடன்று

உரைத்தலும்

நன்றுளனச் சிரித்து நான்மறை யோனும்
 மாட்டினில் ஏறி மான்மு தரித்துச்
 காட்டினிற் சுடலையிற் கணத்துடன் ஆடப்
 பாம்பும் எலும்பும் பஃறலை மாலையுஞ்
 சாம்பரும் அணீந்து தலையோடு ஏந்தீப்
 பிச்சகொண்டு உழலும் பித்தன் தன்னை
 நுச்சிநீர் செய்தவம் நகைதரு நுயக்கென
 பூங்கொடி அருந்தவம் பூசுரன் குலைத்தலும்
 ஆங்கவள் நாண்முற்று அணியனை புகுதச்
 சேஷியர் வந்து செமுமலர்க் குழலியை
 வாடுதல் ஒழிகென மனமிகத் தேற்றிச்
 சீந்துர வாணுதம் சேஷியர் சீலர்பேர்ய்ச் புகைபூ

தந்தைதாய் இருவர் தாளினன வணங்கி
 வாவிக் கரையில் வந்தொரு மறையோன் கருப்பீரால்
 பாவைதன் செங்கையைப் பற்றினன் என்றலுந்
 தோடலர் கமலத்தொட்டமுறை முனீயை
 ஆடக மாடத் தனிமனை கொணர்களன்
 மாடக யாழ்முரல் மங்கையர் ஓடி
 நீடிய புகழாய் நீஎழுந்து அருள்ளன
 மைமலர்க் குழல் வந்துள்ளன அழைக்கில்
 அம்மனைப் புகுவன்னறு அந்தனை உரைத்தலும்
 பொற்றொடி நீபோய்ப் பொய்கையில் நின்ற
 நற்றவ முனீயை நடாத்தீக் கொணர்கென
 சீவனை இகழ்ந்த சிற்றறிவு உடையோன்
 அவனையான் சென்றிங்கு அழைத்தீடேன் என்று
 சீற்றிட மடந்தையுஞ் சீறின ளாகி
 மற்றைய மாதர் மதிமுகம் நோக்கி
 நெற்றியீற் கண்ணுடை நீபலனுக்கு அல்லவென்
 பொற்பமர் கொங்கை பொருந்துதற்கு அரிதால்
 மானிட வேட மறையவன் தனக்கு
 யான்வெளிப் படுவ தீல்லைனறு இசைப்ப
 மனையிடை வந்த மாமுனி தன்னை
 இனையாடி தொழுதல் இனையோர்க்கு இயல்பெனத்
 தந்தையுந் தாயுந் தகைபெற மொழியச்
 சீந்தை குள்ளந்து சீறுதல் ஓழிந்து
 தாய்சொல் மறுத்தல் பாவம்னறு அஞ்ச
 ஆயிழழ தானும் அவன் எத்ர் சென்று
 சுற்றிவந்து அவனாடி சுந்தரி வணங்கி
 மற்றவன் தன்னை மனையீற் கொணர்ந்து

சித்தநாஸ்கேணி பிரே^o கணபதி
முகப்புக் கோபுரம்

ప్రాణికి వ్యాపారమైన
ప్రాణికి వ్యాపారమైన

ஸ்ரீமத் பாக ஸ்ரீவாஸ்தவ ப்ரம
 ஆதியம் பகவற்கு அன்பன் ஆகும்வீடு ஸ்ரீதா
 வேதீயன் பழைய வீருத்தன்னன்று எண்ணீ நூலு
 ஆசனம் நல்கி அருக்கீய முதலாப் பாதை
 பாதை சனைகள் பண்ணீய பின்னர்ப்
 போனகம் படைத்துப் பொரிக்கறி பருப்பநெய்
 ஆன்பால் மாங்கனி ஆழகீய பலாச்சிளை
 தேன்கத லிப்பழஞ் சீர்பெறப் படைத்து
 அந்தணன் தன்னை அமுது செய்வீத்துச்
 சந்தணங் குங்குமச் சாந்திவை கொடுத்துக்
 தககோ லத்தொடு சாதீக் காயும்
 கற்பூத் தொடு கவின்பெறக் கொண்டு
 வெள்ளிலை அடைக்காய் வீளங்கீய பொன்னின்
 ஓள்ளிய தட்டில் உவந்துமுன் வைத்துச்
 சீவன்னனப் பாவனை செய்து நினைந்து
 தவமுறை முனிவனைத் தாளினை வணங்கத்
 தேனமார் குழலீ திருமுகம் நோக்கி குக்கூ
 மோனமா முனிபுன் முறுவல் காட்டிக் பகுக்ப
 கற்றைச் சடையுங் கர்மொரு நான்கும்
 நெற்றியில் நயனமும் நீல கண்டமும் ருபைப
 மானும் மழுவும் மலர்க்கரத்து இலங்கச் சூபை
 கூன்பதி நிலவுங் கொழித்திட முடிமேல் பரைகூ
 வரந்தரு முதல்வன் மட்மயில் காணக்ப ஸ்ரீகும
 கரந்ததன் உருவங் காட்டிமுன் நிற்ப க்கூபறுக
 மரகத மேனி ம்லைமகள் தானுப் பூர்வை நூபியா
 விரைவொடுஅங் அவன்னாடி வீழ்ந்துஇறைஞ் சீனனோ
 அரிஅயன் இந்திரன் அமர்ர வீஞ்சையர் கூட்டுக
 ஸ்ரீக்குருவை ப்ரதுர்க் காலபை ரீந்தா

கருடர் கீன்னர்ர் காய வாசிய்ர்
 ஏதமில் முனிவர் அவுணர் இராக்கதர் பூதர் இயக்கர்கிம் புருடர் அலகை
 சீத்தர் தாராகைக்கந் தருவர்கள் முதலாய்க்
 கணீக்கரும் பதினெண் கணத்தீல்உள் ஓவரும்
 மணீக்கருங் களத்தனை வந்தடைந்து அதன்பீஸ்
 மன்றலங் குழலிக்கு வதுவைநாள் குறித்துத்
 தென்றல்வந்து இலங்கு முன்றில் அகத்துப்
 பொன்தீகழ் பவளப் பொற்கால் நாட்டி
 மாணீக் கத்தால் வளைபல பரப்பி
 ஆணீப்பொற் றகட்டால் அழகுற வேய்ந்து
 நீத்தீல மாலை நீரைநிரை தூக்கி
 பத்தீகள் தோறும் பலமணி பதித்துத்
 தோரணம் நாட்டித் துகில்விதா னித்துப்
 பூரணப் பொற்குடம் பொலிவுற வைத்துத்
 தீக்குத் தோறுந் தீருவிளக்கு ஏற்றிப்
 பக்தீப் பட்டர்முளைப் பாலிகை பரப்பிக்
 கண்ணலுங் கழுகுந் கதலியும் நாட்டிப்
 பன்மலர் நாற்றிப் பந்தர்சோ டித்து
 நலமிகு கைவலோர் நஞ்சுனை மிடற்றனை
 குலவிய தீருமணக் கோலம் புனைந்தார்
 வருசுர்ர் மகளிர் மலைமகன் தன்னைத்
 தீருமணக் கோலஞ் செய்தனர் ஆங்கே
 எம்பிரா னையும் இளங்கொடி தன்னையும்
 உம்பீர் எல்லாம் ஒருங்குடன் சூழக்
 கடல்ளன வீளங்குங்காவணந் தன்னிற்
 சுடர்வீரு பவளச் சுந்தரப் பலகையின்

கண்ணி மின்துகடலே ஏதாக வேழ்வதே
 புபவிக்கை க்குன்றப்போல் முழுமூர்களிலே
 மறைபுகழுந்து ஏத்த மகிழுந்துட னிருத்திட
 பறைஒலி யோடு பனிவளை ஆர்ப்ப
 வதுவைக்கு ஏற்ற மறைவீதீ நெறியே காலை
 சதுர்முகன் ஓமச் சடங்குகள் இயற்றத அஷாகலி
 தறுகலன் ஓளிபொற் றாலி பூட்டிச் சூப்புமூலை
 சீறுமதி நுதலியைச் சீவன்கைப் பிழித்தபீன்
 அரிவலஞ் சூழ எரிவலம் வந்து
 பரிவுடன் பரிமளப் பாயலீல் வைகீப் பக்கங்கு
 போதனீ கருங்குழும் பூவைதன் னுடனே கூங்கங்கு
 ஓதநீர் வேலைகுழும் உஞ்சைஅம் பதீபுக கூங்கங்கு
 ஏரார் வழியின் எண்தீசை தன்னைப் பிழை கூங்கங்கு
 பாரா தேவா பனிமொழி நீஎன்குருகாலை கூங்கங்கு
 வரும்கருங் குழலாண் மற்றும்உண் டோனாத் தீங்கை
 தீருந்திழழ மடந்தை தீருப்பினன் பார்க்கக்க
 களிறும் பிழியும் கலந்துவினை யாடல்கண்டு தீங்கை
 ஓளிர்மணீ பூணாள் உராவோன் உடனே கூங்கங்கு
 இவ்வகை யாய்விளை யாடுவோம் ஈங்கென சீஞாடு
 அவ்வகை அரனும் அதற்குடன் பட்டு மின்து
 மதகரி உரத்தோன் மதகரி யாக ராய மின்துகை
 மதர்வீழி உழைபிழி வழவும் தாகிக்கை ராமையை
 கூடிய கலவியிற் குவலயம் விளங்க பாரி பெய்து
 நீடிய வானோர் நெறியிடன் வாழ மின்துகை
 அந்தணர் சீறக்க வானினம் பெருகச் செய்து
 செந்தழுல் வேள்விவேத ஆகமஞ் சீறக்க
 அறம்பல பெருக மறம்பல சருங்கத்

தீற்பல அரசர் செகதலம் விளங்க
 வெங்கரி முகமும் வீயன்புழைக் கையோடு
 ஜங்கர தலமும் மலர்ப்பதம் இரண்டும்
 பவளத்து ஒளிசேர் பைந்துவர் வாய்ந்
 தவளக் கிம்புரித் தடமருப்பு இரண்டுங்
 கோடிகு ரியர்போற் குலவீடு மேனியும்
 பேழைபோல் அகற்ற பெருங்குடு வயிறும்
 நெற்றியில் நயனமும் முப்பரி நாலுங்
 கற்றைச் சடையுங் கனகநீண் முடியுங்
 தங்கிய முறம்போல் தழைமாடிச் செவியுமாய்
 ஜங்கரத்து அண்ணல் வந்துஅவ தரித்தலும்
 பொங்கர வணீந்த புண்ணிய மூர்த்தீயும்
 மங்கை மனமிக மகிழ்ந்தடன் நோக்கி
 விண்ணு ளோர்களும் வீர்நத்நான் முகனும்
 மண்ணு ளோர்களும் வந்துனை வணங்க
 ஆங்கவர் தங்கட்கு அருள்சுரந்து அருளித்
 தீங்கது தீர்த்துச் செந்நெறி அளித்துப்
 பாரண மாகப் பலகனி யருந்தீ
 ஏரணீ ஆலின்கீழ் இனிதீரு என்று
 பூதலந் தன்னிற் புதல்வனை இருத்திக்
 காதல்கூர் மடநடைக் கன்னியுந் தானும்
 மைவளர் சோலை மாநகர் புதுந்து
 தெய்வ நாயகன் சீறந்தினிது இருந்தபின்
 வானவ ராலும் மானிட ராலுங் பாறி
 கானமர் கொடிய கருவிலெங் காலுங்
 கருவீக ளாலுங் கால னாலுங்

ஒருவகை யாலும் உயிர் அழியாமல் தெருவிலே சென்ற
 தீர்ம்பெறு மாதவஞ் செய்துபூன் னாளில் வரம்பெறு
 வரம்பெறு கீண்ற வலிமையீ னாலே பாசிக்கூடு
 ஜமுகச் சீயமொத் தட்டற்படை குழுக் பங்களை
 கைமுகம் படைத்த கயமுகத்து அவுணன் கூரு
 பொன்னுலகு அழித்துப் புலவரை வருத்தி
 இந்நிலத் தவரை இடுக்கண் படுத்திக் கூப்புக
 கொடுந்தொழில் புரியுங் கொடுமை கண்டு ஏங்கீ
 அருந்தொழிந் குலிசத்து அண்ணலும் அமரறஞு
 கறைபடு கண்டக் கடவுளைப் போற்றி
 முறையிடக் கேட்டு முப்புரம் எரித்தோன்
 அஞ்சலீர் என்று அவர்க்கு அபயங் கொடுத்தே
 அஞ்சகைக் கரிமுகத்து அண்ணலை நோக்கி
 ஆனை மாமுகத்து அவுணனாடு அவன்தன்
 சேனைகள் முழுவதுஞ் சீந்திடப் பொருது
 குன்றுபோல் வளர்ந்த குறட்படை கூட்டி
 வென்றுவா என்று விடைகொடுத்து அருள
 ஆங்கவன் தன்னாடு அம்ரபல உடற்றிப்
 பாங்குறும் அவன்படை பற்றறக் கொன்றபின்
 தேர்மிசை ஏற்ச் சீங்கொடு செருவிற்
 கார்முகம் வகைத்த கயமுகா சுரன்மேல்
 ஒற்றை வெண் மருப்பை ஓடித்தவன் உரத்திற்
 குற்றிட ஏறிந்தான் குருதிசோர்ந் தீட்வேவருபு
 சோர்ந்தவன் வீழ்ந்து துண்ணென் எழுந்து
 வாய்ந்தமு டிக்கமாய் வந்துஅவன் பொரவேவரு
 வந்த மூடிகத்தை வாகனம் ஆக்கி முருக்கை
 எந்தை வீநாயகன் ஏறினன் இப்பால்
 ஏறிந்தவென் மருப்புஅங்கு இமைநொடி அளவிற்
 செறிந்தது மற்றவன் தீருக்கரத் தீனிலே

வெல்லவைக் கதீர்வேல் வீழிப்படத்து அருஞம்
 வல்லவை தனைத்தன் மனைன மணந்தே
 ஓகையோடு எழுந்தாங்கு உயர்ப்பட சூழ
 வாகையும் புனைந்து வரும்வழி தன்னிற் சூழ
 கருச்சங் கோட்டிற் கயல்கமுகு ஏறுந் வழுகள்
 தீருச்செங் காட்டிற் சீவனைஅங்சு சீத்துக்ஜனபதி
 கணபதீச் சரம்பனுங் காரண நாமம் சூழ
 பணபதி புகழ்தரு பதிக்குஉண் டாக்கிச்
 சங்கரன் பார்ப்பதி தனிமன மகிழி வழுகளே
 இங்குவந்து அன்புடன் எப்தீய பின்னர்க்
 கணங்களுக்கு அரசாய்க் கதீர்முடி குட்டி
 இணங்கீய பெருமைபெற்று இருந்தீட ஆங்கே
 தேவர்கள் முனிவர் சீத்தர்கந் தருவர்
 யாவரும் வந்திவன் ஏவல்செய் தீருநாள்
 அதிகமாய் உரைக்கும் ஆவணீத் திங்களின்
 மதிவளர் பக்கம் வந்தீடு சதுர்த்தீயில்
 வீநாயகருக்கு உரிய வீரதம் என்றுள்ளனீ
 மனாதீகள் கழித்து மரபொடு நோற்றார்
 இப்படி நோற்றிட்டு எண்ணீய பெருநாள்
 ஒப்பரும் வீரதத்து உறுமொரு சதுர்த்தீயில்
 நோற்றுநற் பூசை நுடங் காது ஆற்றிப்
 போற்றிசெய் தீட்டார் புலவர் ஜங்கரனை
 மருமலர்பு தூவும் வானவர் முன்னே
 நீருமலன் குமரன் நீருத்தம் புரிந்தால் வகுப்பாக
 அனைவரும் கைதொழுது அடிலைன போற்ற
 வனைகழும் சந்திரன் மனச்செருக்கு அதனால்
 விளைக் கூக்குடி மகாமுடி வகையில் நடைபோக

பேழூபோல் வயிறும் பெருத்தகாத் தீரும்
 தாழ்துளைக் கையுந் தழைமுறைச் செவியுங்
 கண்டனன் நடக்கத்தான் கரிமுகக் கடவுஞ்சு
 கொண்டனன் சீற்றங் குபேரனை நோக்கி
 என்னைக் கண்டிந்கு இகழ்ந்தனை சீரித்தாய்
 உன்னைக் கண்டவர் உரைக்கும்இத் தீனத்தீற்
 பழியொடு பாவமும் பலபல வீதனமும்
 அழிவும்எப் துவரென்று அசனிபோற் சபீத்தான்
 வீண்ணவர் எல்லாம் மிகமனம் வெருவிக்
 கண்ணருள் கூறுங் கடவுள்இத் தீனத்தீற்
 கோரவெஞ் சீனமிகக் கொண்டனன் அந்நாள்
 மார்கழித் தீங்கள் மதிவளர் பக்கஞ்
 சதயந் தொட்ட சட்டிநல் வீரதமொன்று
 இதயத்து எண்ணீ யாவரும் நோற்றார்
 இப்புவி மாந்தர் இய்பிய வீரதம்
 வைப்புடன் நோற்ற வகைஇனிச் சொல்லாம்
 தருமனீ முடிபுனை தருகலத் துதித்த
 தருமனும் இளைய தம்பியர் நால்வருந்
 தேவகி மெந்தன் தீருமுகம் நோக்கி
 எண்ணீய வீரதம் இடையூறு இன்றீப்
 பண்ணீய பொழுதே பலிப்பு உண்டாகவுஞ்
 செருவினில் எதீர்த்த செறுநரை வென்று
 ஏருமலர்ப் புயத்தில் வாகை குடவுப்
 எந்தத் தெப்வம் எவ்வீர தத்தை
 வந்தனை செய்யில் வருநமக்கு உரையெனப்
 பாட்டளி துதையும் பசந்துழாய் மார்பனுங்

கேட்டருள் வீரனாக் கிளர்த்துதல் உற்றான்
 அக்குந் ரணியும் அரன்முதல் அளித்தோன்
 வீக்கனம் தீர்க்கும் வீநாயக முர்த்தி
 ஓடவைத் தீரும்பொன் ஒத்தழளி வீங்குங்
 கோடி குரிய்ரோற் குலவிய மேனியன்
 கடகரி முகத்தோன் காத்திரம் பெருத்தோன்
 தடவரை போலுஞ் சதுர்ப்புயம் உடையோன்
 சர்வ ஆபரணமுந் தரிக்கப் பட்டன்
 உறுமதீக் குழவிபோல் ஒருமருப் புடையோன்
 ஒருகையிற் தந்தமும் ஒருகையிற் பாசமும்
 ஒருகையில் மோதகம் ஒருகையிற் செபஞ்செய்
 உத்தம மாலையோன் உறுநினை வீன்பழ
 சீத்திசெய் வதனாற் சீத்திவீ நாயகன்
 என்றுஇமை யவரும் யாவருந் துதிப்ப
 நந்றி தருந்தீரு நாமம் படைத்தோன்
 புரவலர் காணப் புறப்படும் போதுஞ்
 செருவினில் யுத்தஞ் செய்திரும் போதும்
 வித்தியா ரம்பம் விரும்பிரும் போதும்
 உத்தியோ கங்கள் உஞ்சிரும் போதும்
 ஆங்கவன் தன்னை அருச்சனை புரிந்தால்
 தீங்குறாது எல்லாஞ் செயம்உன் டாகும்
 கரதலம் ஜந்துடைக் கணபதிக்கு உரிய
 வீரதம்சன் றளதுஅதை விரும்பிநோற் றவர்க்குச்
 சந்ததி தழைத்தீருஞ் சம்பத்து உண்டாம்
 புந்தியில் நினைந்த பொருள்கை சூரும்
 மேலவர் தம்மையும் வென் றிட லாம்னத்
 தேவகி மைந்தன் செபப்பிடக் கேட்டு
 நுவலரும் வீரதம் நோற்றிரும் இயல்பும்

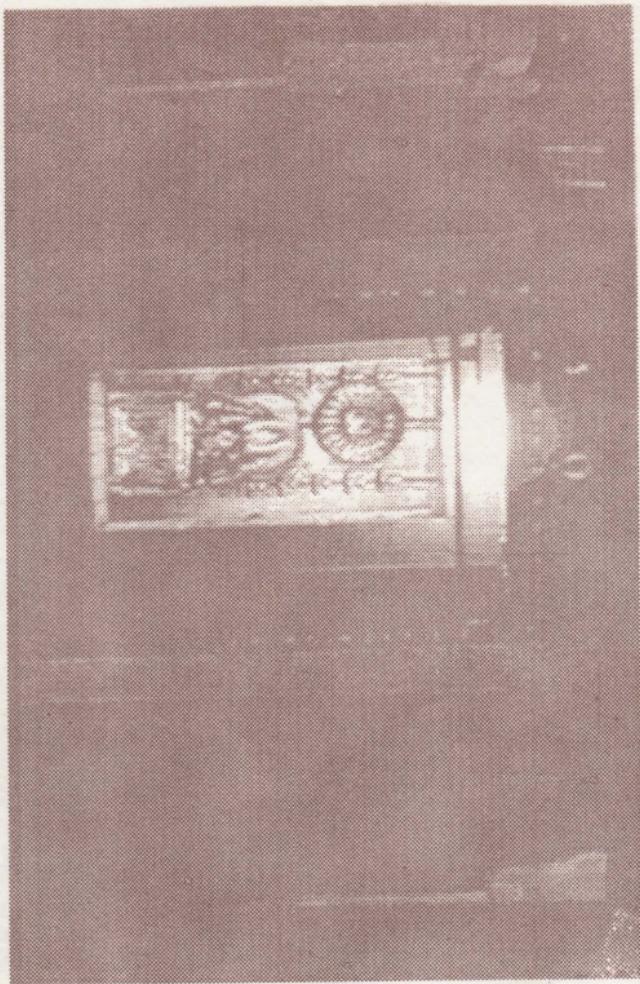
புக்ரமுகக் கடவுளைப் பூசைசெய் வீதமும்
 வீரித்தெமக்கு உரைத்திடுவேண்டுமென்று இரப்ப
 வரைக்குடை கவித்தோன்வு வகுத்துறை செய்வான்
 தேருநீர் ஆவணித் தீங்களின் மதிவளர்த்தாவத
 பூர்வ பக்கம் புணர்ந்திடு சதுர்த்தீயின் ஈடு
 முந்தும் புலரியின் முறைநீர் பாந்து கா
 சந்தி வந்தனந் தவறாது இயற்றி கா
 அத்தினம் அதனில் ஜங்கரக் கடவுளைப் பா
 பக்தியோடு அர்ச்சனை பண்ணுதல் வேண்டும்
 வெள்ளியாற் பொன்னால் வீளங்கும் அவன்றன்
 ஓள்ளிய அருள் தீரு உருங்கூடாக்கிப் பு
 பூசனை புரியப் புகன்றனர் பெரியோர் கூக்கூ
 ஆசிலா மண்ணால் அமைத்தலும் தகுமால்
 பூசைசெய் தீடுமிடம் புனிதமது ஆக்கிரி
 வாசமென் மலரின் மஞ்சரி தூக்கிக்கப்படு
 கோடிகங் கோசிகங் கொடிவிதா னித்து
 நீடிய நூல்வளை நீறைகுடத்து இருத்தி
 விந்தைசேர் சீத்தி விநாயகன் உருவைச்
 சீந்தையின் நினைத்து தியானம் பண்ணி
 ஆவா கனமுதல் அர்கிக்ய பாத்தியம்
 வாகா ராச மனம்வரை கொடுத்து
 ஜந்துஅமிர் தத்தால் அபிடே கித்துக்
 கந்தஞ் சாத்திக் கணேசமந் தீரத்தால்
 ஈசுர புத்திரன் என்னுமந் தீரத்தால்
 மாசகல் இரண்டு வத்தீரங் சாத்தீட்
 பொருந்துஇமை சதானப் புகலுமந் தீரத்தாற்
 தீருந்தும் பளித்த தீபங் கொடுத்துப்

முங்கீசு புக்கிளைப் போதூரை க்கலூர்க்கு
 ப்புக்கும்புக்கு உடன்னிரு புக்குப் பத்தொரு வீதமாப்
 பத்தெரு புட்பும் பலபல கொண்றந்தே குகைமே
 உமாகதன்கூகணாதிபன் உயர்கரிமை முகத்தோன்
 துமார குரவன்குமை பாசாங் குசகரன் கூப சூபு
 ஏக தந்தன் ப ஈசரன் புத்திரன் பு முகுபு
 ஒரு வாகனன் அருள்தரு வீநாயகன் கூரை
 சர்வகாரமிரபும் தந்தருள் புரிவோன் கூரை
 ஏரம்பி மூர்த்திகுமை என்னுநாமாக மங்களால் பூசுக்கூபு
 ஆரம்பத்துடன் துக்கம் அர்ச்சனை பண்ணி பண்ணி
 மோதகம் பப்பம் முதற்பணி காரந் பார்த்த
 தீதகன் மாங்கனி தீங்கத லிப்பழும் கூகை
 வருக்கை கபித்த மாதுளங் கணியோடு கூகை
 தரித்தீடு நெட்டிலைத் தாழைமுப் புடைக்காய்பு
 பருப்புநெய்வெபாரிக்கறி பால்தயிர் போனகப்பு
 வீருப்புள சுவைப்பொருள் மிகவும்முன் வைத்து
 உருத்திரப் பிரியன்று உரைக்குமந் திரத்தால் பாரி
 நீருத்தன் மகற்கு நிவேதனங் கொடுத்து
 நற்றவர்க்கு புகன்றநா னான்குபை சாரமும்
 மற்றவன் தீருவள மகிழ்ந்தீடச் செய்து
 எண்ணுந் தகுதி இருப்புப் பாளர்க்கு
 உண்ணுறு சுவைசே ரோதன நல்கீக்
 சந்தன முத்துத் தானந் தக்கினை
 அந்தனர்க்கு ஈந்தீட்டு அருச்சகன் தனக்குத்
 தீருத்தகு வீநாயகத் தீருஉரு வத்தைத்
 தரித்தவத் திரத்துடன் தானமாக கொடுத்து
 நைமித் தீக்கம்ன நவீல்தரு மரபால்

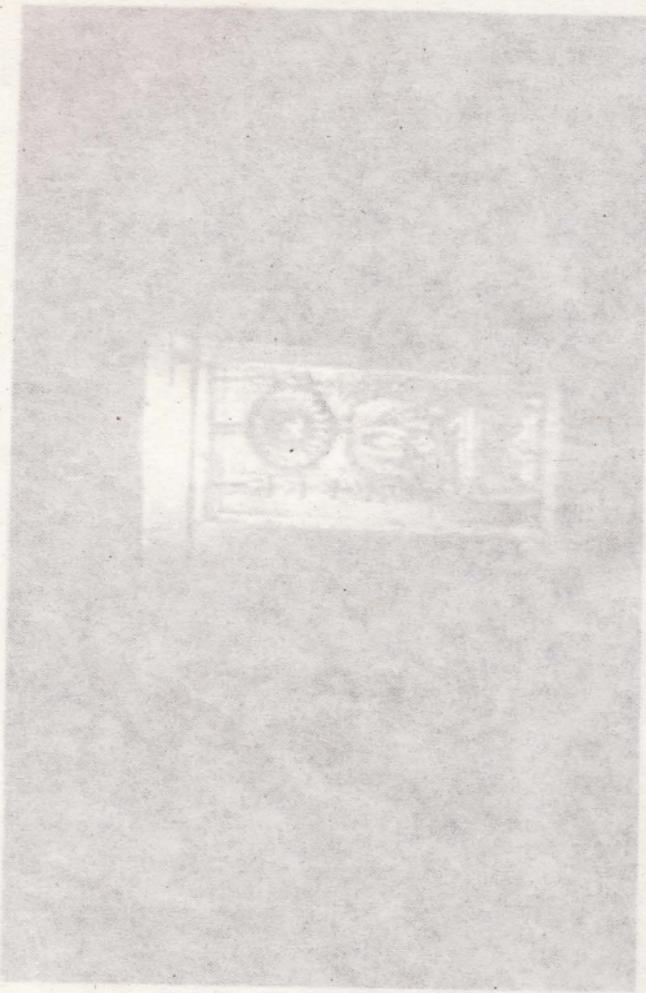
இம்முறை பூசனை யாவர்செய் தாலும்
 எண்ணிய கரும் யாவையு மூட்ப்பர்
 தீண்ணிய செருவீற் சேய்மிகப் பெறுவர்
 அரன்இவன் தன்னைமுன் அர்ச்சனை பண்ணிப்
 புரமொரு மூன்றும் பொடிபட ஏரித்தான்
 உருத்தீரன் இவனை உபாசனை பண்ணி
 வீருத்தீரா சர்னை வென்றுகொன் றிட்டான்
 அகலிகை இவன் தாள் அர்ச்சனை பண்ணிப்
 பக்ர்தருங் கணவனைப் பரிவுடன் அடைந்தாள்
 தண்ணார் மதிமுகத் தாள்தம யந்தி
 அன்னாள் இவனை அர்ச்சனை பண்ணினி
 நண்ணார் பரவு நளனை அடைந்தாள்
 ஜங்கரக் கடவுளை அர்ச்சனை பண்ணினி
 வெங்கத நிருத்தரை வேர்அறக் கணாந்து
 தசரதன் மைந்தன் சீதையை அடைந்தான்
 பகிரதன் என்னும் பார்த்திவன் இவனை
 மகிதலந் தன்னில் மலர்கொடு அர்ச் சீத்து
 வரந்தி தன்னை வையகதது அழைத்தாள்
 அட்டதே வதைகளும் அர்ச்சித்து இவனை
 அட்ட போகத்துடன் அம்ரதமும் பெற்றார்
 உருக்மணி என்னும் ஒண்டொடி தன்னைக்
 செருக்கொடு வவ்விச் சீசபா லன்றன்
 கொண்டுபோம் அளவிற் குஞ்சர முகவனை
 வண்டுபான் மிழற்றா மலர்கொடுஅர்ச் சீத்துத்
 தாரியின் மறித்தவன் தன்னைப்புறங் கண்டு
 யாழும்அங் கவனை இன்புறப் பெற்றோம்
 புக்ர்முகக் கடவுளைப் பூசனை புரிந்து

சூதாக ப்ரசர்வப் புவியூப் பயூப் பிரகாரம்
 நிகழ்த்தி வீழ்முட்டன் பெற்றார் பரிசூலிக்கு
 இப்புலி தன்னில் எண்ணுதற் கரிதால் பிரகாரம்
 அப்படி நீவீரும் அவனைஅர்ச் சீத்தால்
 எப்பொருள் வீரும்பீன்ற அப்பொருள் பெறுவீர்
 என்றுகற்று அறிந்தோன் எடுத்திவை உரைப்ப
 அன்றுமுதற் தருமனும் அனுசரும் இவனைப்
 பூசனை புரிந்துகட்ட புலன்திலான் மைந்தரை
 நாசனம் பண்ணீ நாராதிப் ராகி
 சீந்ததயில் நீணனந்தவை செகத்தீனிற் செயங்கொண்டு
 அந்தமில் செல்வத்து அரசியல் பெற்றார்
 ஈங்கிது நீற்க இவ்வீர தத்தீயல்
 ஓங்க்ய காதையற்று ஒன்றுஉறை செய்வாம்
 கஞ்சநான் முகன்தருங் காசீபன் புணர்ந்த
 வஞ்சக மனத்தாள் மாயைதன் வயிற்றிற்
 குரன்என்று ஒருவனுந் துணைவருந் தோன்றி
 ஆர்கலி குழுபுலி அனைத்தையும் அளித்தே
 சீருடடச் சுவர்க்கத் தீருவளங் கெடுத்தும்
 புரந்தரன் முதலிய புலவரை வருத்தியும்
 நிரந்தரம் தீய நெறிநடக் துதலால்
 ஆயிரங் கண்ணனும் அமரரும் முன்வரும்
 நீரிருங்கு எமக்கென நெடுங்கரங் சூப்பி
 இரசத சீரிடுநை இறைவனை வணங்கி
 வரமிகுஞ் குரன் வலிமைகள் உரைக்கச்
 சுடர்வீடு மணிமுடிச் குரனை வெல்லக்
 கத்ரவீடு வடிவேல் கரதலத்து ஏந்தும்
 புதல்வனைத் தருவோம் போயின் நீரென

சித்தங்கேணி ஶ்ரீ மகா கணபதி
பிலஷ்தான விநாயகர்

ବ୍ୟାକୁଳ ଏହା ମନ୍ଦିରରେ
ପାତାଳରେ ଯାଏନ୍ତି କିମ୍ବା

அமர்க் கோனுக்கு அரண்விடை கொடுத்துச் சூப்பு
 சமர வேல்வீழித் தையலுந் தானுங் கூக்கும்கூ
 சுடிய கலவீயிற் கூடாது ஊடலும் தூங்கூ
 ஓடிய வானோர் ஒருங்குடன் சுடிப் கூங்கூ
 பாவகன் தன்னைப் பரிவுடன் அழைத்துச் சூ
 குரன் செய்யுந் துயரம் எல்லாம் கூறு
 ஊரரவு அணிந்தோர்க்கு உரையென உரைப்பக்
 காபமனை ஏர்த்த கடவுள்ளன்று அஞ்சீப்
 பாவகன் பயமுறப் பயமுனக்கு ஏதென
 உற்றிடுங் கரதலத்து உன்னையே தரித்தான்சீயா
 நெற்றியின் நாயனமும் நீயே ஆதலீற்
 தற்ற மடாது சுறுநீ சென்றென
 வானவர் மொழிய மற்றவன் தானுந்
 தானுமச் சபையிற் தரியா தேகி
 எமையா ஞடைய உமையா ஞடனே
 அமையா இன்பத்து அமர்ந்துஇனி தீருந்த
 பள்ளி மண்டபம் பாவகன் குறுகலும்
 ஓள்ளிய மடந்தை ஒதுங்கி நானுதலுந்
 தெள்ளிதிற் பரமனுந் தேயுவைக் கண்டே
 அறுமுகப் பிள்ளையை அவன்கையில் ஈதலும்
 வறியவன் பெற்ற வான்பொருள் போலச்
 சோதி நீண்முடிச் சுட்ரோன் கொண்றந்து
 வாத ராசன் மலர்க்கையிற் கொடுப்ப
 நீதியோடு நீண்றுகை யேந்தீட்
 போதநீள் வாய்வும் பொறுக்கான் ணாமற்
 தரும்புனற் கங்கை தன்கையிற் கொடுப்பத்
 தரும்புனற் கங்கையும் தாங்கான் ணாமற்

பொருந்திரைச் சரவணப் பொய்கையில் வைப்பத்
 தண்ணார் வதனத் தாமரை ஆறுங்
 கண்டு றிரண்டுங் கரம்ன ராறும் பீரிவை யாக
 தூண்னத் தீரண்ட தோள் ஸராறுப் பைலாம் யாது
 மாண்யி லாதி வான்படை யங்கொண்டு நக்ஞாப
 அறுமுகக் கடவுள்அங்கு அவதரித் தீடலும் நாலு
 மறுகிய உம்பர் மகிழ்வுடன் சூழ விரும்பும்
 அறுமீன் கணவுப்பால் அளித்தீர்ளன்று அலுப்ப
 ஆங்கவர் முலையுண்டு அறுமுகன் தானும்
 ஒங்கீய வளர்ச்சி உற்றிடு நாளில் வைப்பும்
 விமலனும் உமையும் விடையுகந் தாறு வைப்பும்
 தலைமகன் இருந்த சரவணத் தடைந்து வீடு
 பூர்கலர் குழலுமை முலைப்பால் ஊட்ட நக்ஞாப
 இருவரும் இன்பால் ஏருத்தெருத்து அணைத்துத்
 தேவர்தம படைக்குச் சேனா பதியெனக்
 காவல் கொண்டு அளிக்கக் கதீர்முடி குட்டி
 அயில்வேல் முதற்பல ஆயுதங் கொருத்துத்
 தீசைலாங்கு செல்லுந் தேரும்ஒன்று உதவிப்
 பூதுப் படைகள் புடைவரப் போய்ந்
 ஓதுறும் அவண்றை ஒறுத்திடுளன்று அனுப்ப
 இருளைப் பருகும் இரவியைப் போலத்
 தகுவரென்று அவரைச் சமரிடை முருக்கக்
 தருகுப் பேர்பெறுங் குன்றமுங்கு குரன்
 மருமழுங் துளைபட வழவேல் வீருத்தே
 யாவரும் வீயப்புற இந்தீரன் மகளாங்
 தேவுகஞ் சரியைத் தீருமணம் புணர்ந்தீட்டு
 அமர்ர் கோனுக்கு அமருலகு அளித்துக்

துமர வேஞ்ஞ குவலயம் வீளங்க
 அமரா வதீயில் அம்ரந்தினிது இருந்தான்
 சமர வேலுடைச் சண்முகன் வழவுகண்டு
 அமர்ர மாதர் அனைவரும் மயங்கி
 எண்டருங் கற்பினை இழந்தது கண்டே
 அண்டர் எல்லாம் அடைவுடன் சுடி
 மாதொரு பாக்கனை வந்தும் வணங்கி
 மருபலர்க் குடம்பன்னம் மாநகர் புகாம்
 அருள்செய வேண்டும் அம்பிகா பதியென
 இமையவர் உரைப்ப இறையவன் தானுங்
 துமரனைக் கோபங் கொண்டுமுன் முனீயக்
 காவல்கொண்டு எம்வீனை கட்டறுத்து அருளும்
 சேவலங் கொடியோன் தேசம் போகத்
 தீருந்தீழை உமையாள் அருந்துயர் எப்தி
 வருந்திமுன் நிற்க மங்ககயைப் பார்த்து
 மங்கக நீதான் வருந்துதல் ஒழிகுதீ
 அங்ககயாற் குதெறிந்து ஆடுவோம் வாவென
 வென்றதுந் தோற்றதும் வீளம்புவார் யாரெனக்
 குன்றமென் முலையாள் சுழிய சமயம்
 புற்றாவு அனிந்த புனீதனைக் காணஅங்கு
 உற்றனன் தீருமால் ஊழ்வினை சலியாற்
 சக்கிர பாணியைச் சான்றெனக் குறித்து
 பிக்கதோர் குது வீருப்புடன் ஆட்ட
 சாயக நேருந் தடடநெடுங் கருங்கண் முப்புழு
 நாயகி வெல்ல நாயகன் தோற்ப
 இன்பவாய் இதழுமை யான்வெள ரேளென

எம்பெரு மானும் யான்வென் ரேனென
 ஒருவர்க் கொருவர் உத்தரம் பேசி
 இருவரும் சாட்சீ இவனைக் கேட்டப்
 பாமனை. வதைத்த மான்முக நோக்கிக்
 காப்பனை ஏர்த்தோன் கண்கடை காட்ட
 வென்ற நாயகி தோற்றாள் என்றும்
 தோற்ற நாயகன் வென்றான் என்றும்
 ஒன்றிய பொய்க்கரி உடன்அங்கு உரைப்பக்
 கன்றிய மனத்தொடு கவுரியங்கு உருத்து
 நோக்கிநீ இருந்தும் நுவன்றிலை உண்மை
 வாக்கினில் ஒன்றாய் மனத்தீனில் ஒன்றாய்
 மைக்கரி உரித்தோன் வதன நோக்கப்
 பொய்க்கரி உரைத்த புன்மையி னாலே
 கனல்ளன வயிற்றிற் கரும்பசீ கனற்ற
 நீலமிசைக் குருட்டு நெட்டுடற் பாம்பாய்ச்
 கடகரி முகத்துக் கடவுள்வீற்று இருக்கும்
 வடதரு நீளவிற் கிடவெனச் சபித்தாள்
 முளரிகள் பூத்த முகில்நீற்தது உருப்போய்த்
 துளவனீ மருபனுந் துணைவீழி இழந்தே
 ஆண்டரைக் கணத்தீல் ஆயிரம் போசனை
 நீண்டபைப் பாந்த நெட்டுடல் எருத்து
 வளர்மருப்பு ஒன்றுடை வள்ளல்வீற்று இருக்குங்
 கிளர்ச்சினை ஆலின் கீழ்க்கிடந் தனனால்
 தீரிகடக் கரியின் தீருமுகக் கடவுஞும்
 வழிப்பூம் அடியார் வல்வினை தீர்த்தே
 எழில்பெறு வடமரத் தீன்கீழ் இருந்தான்
 கம்பமா முகத்துக் கடவுள்தன் பெருமையை

ஸ்பு பகர்க்க சூதர்க் டிரியாக்கி
 அப்புவி யேர்க்கு அறிவிப் போம்னன
 உம்பர் உலகத்து ஓரெழு கண்ணியர்
 தம்பநால் ஏணியீற் தாரணீ வந்து
 கரிமுகக் கடவுளைக் கைதொழுது ஏத்தீக் கூவாக
 கார்த்திகைக் கார்த்திகை கூறிந்தபின் நாளில் ரூபை
 ஆர்த்த கலிங்கத்து அணியிழை வாங்கி ந்தர்க்க
 இருபத் தேர்த்திழை இன்புறக் கட்டி சுருத்திப்பாம்
 ஒருபோது உண்டி உண்டுஒரு மனமாய்
 வேதத் தாதியும் பூமியில் எழுத்தும்
 ஆதிவீ நாயகத்தீற்கு ஆன எழுத்தும் பூது
 மூன்றுஎழுத் ததனான் மொழிந்தமந் தீரமும்
 தேன்தருங் குழலியர் சீந்ததையுட் செபித்தேபூது
 உரைதரு பதினாறு உபசா ரத்தால் ந்துகிழுக்க
 வரையகன் பதலையை வழிபாடு ஆற்றி மூன்றாம்
 இருபது நாஞ்சு இப்பாடி நோற்று க்கூற்றுக்க
 மற்றநாள் ஜங்கர மாமுகன் பீறந்த ப்பூத்திப்பு
 தற்றைநாட் சதயமும் ஆறாம் பக்கமுன் பூத்திப்பு
 சேரும்அத் தினத்தீற் தெளிபுனல் ஆடி பூப்பு
 வாருண முகத்தோன் வருபெருங் கோயில் பூப்பு
 சீர்பெறுவீ மெழுகித் திருவிளக்கு ஏற்றிக் கூறுகின்றீர்கள்
 குலவுபொற் கலைகள் கொடுவீ தானித்து
 மலர்பல தொடுத்திடு மாலைகள் ஆற்றிக் கூறுகின்றீர்கள்
 கொலைபுரி வழிவேற் குகற்குமுன் வருகை
 மலைமுகக் கடவுளை மஞ்சனம் ஆட்டிக் கூறுகின்றீர்கள்
 பொற்கலை நன்நாற் பூந்துகில் சாத்தீச் கூறுகின்றீர்கள்

சொற்பெறு சந்தனச் சுகந்தம் பூசிச்
 செருந்தி சண்பகஞ் செங்கமு நீரோடு
 தருந்து மல்லிகை கோங்கொடு பிச்சி
 கருமுகை புன்னை கடிகம்ப் பாதிரி
 மருவீரி ஞாழன் மகிழ்திரு வாட்சி
 தாமரை மூல்லை தளையவீழ் கொன்றை க்கூரை
 பூமலர் நொச்சி பூத்தமைக் குவளை
 காந்தள் ஆத்தி கடம்புசெவ் வந்தி
 வாய்ந்தநல் ஏருக்கு மலர்க்கர வீரம்
 பச்சிலை நொச்சி படர்கொடி அறுது
 முத்தளக் கூவிள முதலிய சாத்தித் தூது கூவை
 தூபதீ பங்கள் சுகம்பெறக் கொடுத்தே தீட்டு
 அப்பும் போதகம் அவல்ளன் ஞாண்டை பூருஷை
 முப்பழுந் தேங்காய் முதிர்மொளிக் கரும்பு
 சீனிதேன் சர்க்கரை செவ்விள நீரூடன் தூதை
 பால்நறு நெய்தயீர் பருப்புடன் தேவை போனகங்
 கற்பகக் கடவுள் களித்திட்டி தீருமூன் கூபுகிலை
 பொற்புறப் படைத்துப் பூசனை பண்ணீ ஞானும்பு
 நோற்பது கண்டு பநோலா தீருந்த
 பாப்புரு வாகிய பஞ்சா யுதனும் கூவருக்கிலை
 யாப்புற கொங்கையீர் யானுநோற் பேனென
 ஆங்கவன் தனக்கும் வேண்டுவது அளித்துப்
 பாங்கொடுகிலிவ்க வீரதம்கை பரிந்துநோற் பித்தார்க்கு
 அண்டர்நாடு யகனாம் ஜங்கர ஞானுள்ளல் பேரவை
 விண்டுவும் பண்டுள்ளவேடம் பெற்ற சிருகைகளை
 உஞ்ஞைமா நகர் புகுந்த உமையொடு வீமலன் முதலை
 கஞ்சநாண் மலர்ப்பதங் கைதொழு தீடலும்

துமிக் ரக்ஷிதாது நூலிலே பண்ட
 நானாத சூரை வழியிலை வகுகூட
 பஞ்சபென்னவே சீறிடப்பகுபார்ப்பதி யோ நெஞ்சீன்
 வெஞ்சீன் மிகுந்து வீயலனைக் கோக்கீ
 யான்திடுஞ் சாபு நீங்கீயது ஏனென்னாலோ
 மாநெருங் கண்ணீ மணிக்கதவு அடைப்ப
 இறைவன் இதற்கு காரணம் ஏதென்
 மறிகடற் துமிலும் மாயவன் உரைப்பன்
 பீறைமாருப்பு ஒன்றுடைப் பள்ளையன்று எக்குந்
 தந்தருள் பரிந்த தவப்பயன் ஈதெனச்
 சிந்தை மகிழ்ந்து தேவர் தேவனும்
 பூங்கொடி அடைத்த பொற்றாழ் நீங்கச்
 சாங்குமுன் உரைத்த சக்கர பாணீ
 இக்கதை சொல்ல அக்கணி சடையனுட்
 ரிக்கநல் வீரதம் விருப்பு நோற்றுப்
 மாதுமை அடைந்த வன்றாழ் நீக்கி
 நாதனை நமுகிட நம்பனு நகைத்தால்
 நானோ வந்து நகையா னதுவென்ட் போக
 தேனேர் மொழியாள் தெளியக் கூறேவ் புரியா
 நன்மதீ நுதலாய் நானிலந் தன்னில்லை
 உன்மகன் நோன்பின் உறுதி அறிந்து
 சிந்தை மகிழ்ந்து சீரித்தேன் யானென
 அந்தமில் அரனை ஆயிழை வணங்கிப்
 போருஞ்கு ரறவேல போக்கீய குமரன் புகை
 வரும்பாடி யானும் வருந்திநோற் பேனென
 இறையவன் கதைசொல் ஏந்திழை நோற்றுப்
 கறமடரிமகளைக் குலமணம் புணர்ந்தோன்

சுடர்வடி வேலோன் தொல்வீனை தீர்ந்து
 தாதுமை வண்டுழந் தாமத் தானனை
 பாதுமை யாளை வந்துகண் டனனே
 கண்ணமீ கண்ணிலாக் கட்செவி யாகெனத்
 தண்ணறுங் குழலுமை சாபம் இட்டதுவும்
 அக்குமீ றணியும் அரன்முதல் அளித்த
 விக்கின வீநாயக வீரதநோற்று அதன்பின்
 சுடர்க்கதை ஏந்துந் துவள மாலையன்
 விட்ர்பணி உருவம் விட்டுநீங் சியதும்
 பரிவுகொள் கூத்துடைப் பரமனு நோற்றுக்
 கவுரின்று அடைத்த கபாடந் திறந்ததும்
 வாசமென் குழலுடை மாதுமை நோற்பத்
 தேசம் போகிய செவ்வேள் வந்ததம்
 வானவர் நோற்று வரங்கள் பெற்றதும்
 நாரத முனீவன் நவீன்றிடக் கேட்டே
 இந்மீலந் தன்னில் இவ்வீர தத்தை
 மன்னவன் வச்சீர மாலிமுன் நோற்றுச்
 காயத் தெழுந்த கரும்பிணி தீர்ந்து
 மாயிரும் புவிபின் மன்னனாய் வாழ்ந்து
 தடமுலைத் தீலோத்தமை தனையெணம் புணர்ந்து
 மழவீடை போற்பல மெந்தரைப் பெற்றுச்
 கடைமுறை வெள்ளியங் கயிலையில் உற்றான்
 பரிவொழவ் லீரதம் பாரகந் தன்னில்
 விரைகமழ் நறுந்தார் வீக்கிரமா தீத்தன்
 பறிகடற் புவிபெற வருந்தி நோற்றிருநால்
 பற்றவன் காதன் மடவரல் ஒருத்தி
 இற்றிருப் பிடையாள் இலக்கண சுந்தரி
 மெத்தனன் புடன்இவ் வீரதநோற் பேனென

அத்தந் தன்னில் அணிபிழை செறித்துச்
 சீத்த மகிழ்ந்து சீலநாள் நோற்றுபின்
 உற்ற நோன்பின் உறுதி மறந்து
 கட்டிய வீழையைக் காரிகை அவிழ்த்து
 வற்றிய கொவ்வையென் மாடே போட
 ஆங்கது தழைத்தே அலருந் தளிருமாய்
 பாங்குற ஓங்கீப் படர்வது கண்டு
 வேப்பஞ் சேரியிற் போய்ச்சிறை இருந்த
 பூப்பயீல் கழல்சேர் பொற்றொடி ஒருத்தீ
 அவ்வீயம் இல்லாள் அவ்லிடந் தன்னிற்
 கொவ்வை அடகு கொய்வாள் குறுகீ
 இழையது கீடப்பக் கண்டவள் எடுத்துக்
 குழைதவிழ் வர்வீழிக் கோதைகைக் கட்டி
 அப்பமோடு அடைக்காய் அவைபல வைத்துச்
 செப்பிழடனே தீருந்திழை நோற்றிடக்,
 கரிமுகத் தண்ணல் கருணை சுர்ந்து
 பண்டைபீல் இரட்டி பதம் அவளுக்கு அருளக்
 கொண்டுபோய் அரசனுங் கோயிலுள் வைத்தான்
 வீக்கிரமா தீத்தன் வீழிதுயில் கொள்ள
 உக்கீர மானடிடை மனீ கட்டித்
 தண்டையுஞ் சீலம்புந் தாளினின்று ஓலிப்பக்
 கொண்டல் போல்வருங் குஞ்சர முகத்தோன்
 மனமிகக் கலங்கு மன்னவன் தன்னிடா
 கனவீனில் வந்து காரண மக
 இலக்கண சுந்தரி இம்மனை இருக்கிற
 கலக்ம் வந்தீருங் கழித்தீரு புறத்தெனத்

துண்ணென எழுந்து துணைவியை ரோக்கிச்
 கண்ணுதற் கண்ட கனவின் காரணம்
 அண்ணல் உரைத்திடும் அவ்வழி தன்னில்
 ஆன குதிரை அவைபல மடிவுற
 மாநகர் கேட்டும் வகையது கண்டு
 இமைப்பொழுது இவளிங்கு இருக்கலா காதுனை
 அயற்கடை யவனும் அகற்றிய பின்னர்
 வணிகன் தனது மனைபுகுந்து இருப்ப
 மனியும் முத்தும் வலியகல் லாய்வீடு
 அணியிடழி தன்னை அவனும் அகற்ற
 உழவர்தம் மனையில் உற்றவள் இருப்ப
 வளர்பயிர் அழிந்து வளம்பல குன்ற
 அயன்மனை அவரும் அகற்றிய பின்னர்க்
 குயவன் மனையிற் கோற்றொடி செல்லக
 குபக்கலம் உடைந்து கொள்ளள போக
 அயற்கடை அவனும் அகற்றிய பின்னர்த்
 தூசுதூய தாக்குந் தொழிலோர் மனைபுகதி
 தூசுகள் எல்லாந் துணிந்துவே றாகத்
 தூசுரு அவளைத் தூராஞ் செய்ய
 மாலைக் காரண் வளம்பன புகுதலும்
 மாலை பாம்பாம் வகையது கண்டு
 ஞால மெல்லா நாஞ்கவந்து உதித்தாய்
 சாலவும் பாவீந் தான்யார் என்ன
 வெம்மன மிகவும் மேவி முனிவுறா
 அம்மனை அவனும் அகற்றிய பின்னர்
 அவ்வை தன்மனை அவள் புகுந்திருப்ப
 அவ்வை செல்லும் அகங்கள் தோறும்
 வைதனர் ஏறிந்தனர் மறியத் தள்ளினர்

கககொடு குற்றினர் கண் டோர் பழித்தனர்
 அவ்வை மீண்டுதன் அகமதிற் சென்று தங்க
 இவ்வகைக் கண்ணிந் யாரென் வினாவக் முப்ப
 காத்தாண்டு உலகு கருணையோடு ஆண்டப்பகல்
 மார்த்தாண்ட ராசன் மாமகள் ஒருத்தி கூடும்
 எல்லார்க்கு முத்தாள் இலக்கண சுர்தரிக்கக்கூடும்
 சொல்லுவிக் கிராம சூரியன் மனையெஞ் கூடும்
 சீர்கெட இருந்த தெரிவையை நோக்கி கபருக
 மீரது கொண்டு நீலமெழு கிட்டுகெண்ட ரகசு
 சாணி ஏருக்கத் தையலுஞ் சென்றாள் வாக்கம்
 சாணியு உழுத்துத் தண்ணீர் வற்றிப் பல ஞாக
 பேணிய புழுவாய்ப் பெரிது தோன்ற கூடும்
 மானேர் விழியாள் வருந்துதல் கண்டு மைக்க
 தானே சென்று சாணி ஏருத்துத் தையலுஞ் புத்து
 தண்ணீர் கொண்றந்து தரைமெழுக் கிட்டு கூடும்
 மண்ணீய வீட்டின் மணிவீளக் கேற்றி ரகசுக்கு
 புத்தகம் ஏருத்து வாவெனப் புகலப் முப்ப
 புத்தகம் பாம்பாய்ப் பொருந்திநின்று - ஆட்பிர்க்க
 மெத்தவுள் நடுங்கி வீழ்ந்தவுள் கிடப்பக்
 கொவ்வையங் கனிவாய்க் கோதையை விலக்கி
 அவ்வை தானே அகமதிற் சென்று
 புத்தகம் ஏருத்துப் பொருந்தப் பார்த்து
 வீத்தக நம்பி வீநாயக மூர்த்தி
 கற்பகப் பின்னைசெய் காரியப் பிதுவென நாது
 உத்தமி அவ்வை உணர்ந்துமுன் அறிந்து கூங்க
 தவநூறி பிழைத்த தையலை நோக்க

நுவலரும் வீநாயக நோன்புநோற் றிருக்கனக்
 கரத்து முரமுதிழழுக் காப்புக் கட்டி மலை
 அப்பழும் அவலு மாம்பல பண்டமுஞ் கக்குமலை
 செப்பம் தாகத் திருமுன் வைத்தே பின்தாக்க
 அவ்வை கதைசொல ஆயிழழு கேட்டு பிராத்யாம
 மத்தகக் களிற்றின் மகாவீரத தத்தை கர்மான
 வித்தக மாக விளங்கிழழு நோற்றுக் கிழுமேலை
 கற்பக நம்பி கருணைபெற்று அதன்பின் பகரை
 சக்கர வாள சைனீயத் தோரு பிராக்கி ஸுரி
 வீக்கிரமா தீத்தன் வேட்டையிற் சென்று ஸோக
 தானுஞ் சேனையுந் தண்ணீர் விரும்பி பரிமை
 எவ்வகை செய்வோம் என்றாம் மெலிந்தே
 அவ்வை தன்மனை அங்கவர் அனுக
 எய்துந் தாகழும் இளைப்புங் கண்டு நலை
 செவ்வே அவற்றைத் தீர்க்க எண்ணீ ரினங்க
 இலக்கண சுந்தரி என்பவன் தன்னை ரினமை
 அப்பழும் நீரும் அரசற்கு அருளெனச் சுக்குபு
 செப்பிய அன்னை திருமொழிப் பாடியே சுக்குபு
 உண்ணீர்க் கரகழும் ஒருபஸீ காரழும் முதல்வ
 பண்ணோர் மொழியர் பார்த்தி பற்கு உதவ
 ஓப்பறு படையும் உய்ர்படை வேந்தனும் மக்குபு
 அப்பசீ தீர அருந்தீய பீன்னர் குமா
 ஆனை குதிரை அவைகளும் உண்டும் கக்குபு
 தானது தொலையாத் தண்மையைக் கண்டே

வைப்புறை

இவ்வகை சமைத்தநீ யாரென வீனாவ
 மவ்வலங் குழலாள் மெளனமாய் நிற்ப
 அவ்வை தான்சென்று அரசற்கு உரைப்பாள்
 கணபதி நோன்பின் காரணங் காணிது கிம்ககீக்கு
 குணமுடை இவனுன் குலமனை யாட்டி
 இலக்கண சந்தர் என்றுஅவ்வை கூற
 மங்கையை நோக்கி மனமிக மகிழ்ந்து
 தீங்கணேர் வெள்ளிச் சீவீகையில் ஏற்றிக்
 கொண்டுர் புதுந்தான் கொற்ற வேந்தனும்
 ஓண்டொடி யாரில் உய்ரபதம் உதவினன்
 சீந்துர நுதலார் சென்றுஅடி பணியச்
 சந்தரி யிருந்தாள் சுகத்துடன் மகிழ்ந்தே

காப்பு - பதகுக்குறுப் பூப்புக்கு நான்டே
 கரும்பும் இனீரும் காரெள்ளுந் தேனும்
 வீரும்பும் அவல்பழமும் மேன்மேல் - அருந்தீக்கு
 குணமுடைய னாய்வந்து குற்றங்கள் தீர்க்குங்
 கணபதியே இக்கதைக்குக்காப்பு.
 தீருவீளக்கு மான்மருகா சேவதனில் ஏறி
 வரும்அரன்றாள் ஈன்றருஞ மைந்தா -முருகனுக்கு
 முன்பீறந்த யானை முகவா உனைத்தொழுவேன்
 என்கதைக்கு நீயென்றுங் காப்பு.

வைப்புறைக்கு

நூற்பயன்

ஸாமி ராமோப சீதங்குக கணமேலி
பொன்னுமிகும் கல்விமிகும் புத்திரரோடு எப்பொருளும்
மன்னு நவமணியும் வந்துஅனுகும் - உன்னி
ஒருக்கொம்பின் யானை முக உத்தமனார் நோன்பின்
தீருக்கதையைக் கேட்கச் சீறந்து.

பொற்பனெக்கை முக்கண் புகர்முகத்துப்
பொன்மலிவுக் கற்பகத்தீன் நோன்பின் கதைத்தன்னெச்
சொற்பெருகக் கற்றவரு நோற்றவருங் காதலித்துக் கூடினாலு
பெற்றிடுவர் கற்பகத்தீன் பேறு.. ஸ்குப்ரி ரிக்க

வெள்ளள ஏருதுஏறும் வீரிசடையோன் பெற்றுள்ளுத்த
பீள்ளளயார் நோன்பின் பெருங்கதையை - உள்ளபடி
நோற்றார் மிகவாழ்வார் நோலாது அங்கிருந்து
கேட்டேஷ்க்கும் வாராது கேடு.

குலிலார் நோற்கிற் சுதறை மிகப்பெறுவார் கூபாகை
சாலமிகும் வெங்கலியார் தாம்நோற்கில் - மேலைப்
பீறப்பெல்லா நல்ல பெருங்செல்வம் எய்தீச்
சீறப்பிலே வாழ்வார் சீறந்து.
பீள்ளளயார் கதை முற்றுப்பெற்றது
தீருச் சீற்றம்பலம்

பிரார்த்தனை என்பது என்ன?

பிரார்த்தனை என்பது கடவுளிடம் கொள்ளும் தொடர்டு நீ அவரைப் பார்க் காவீட்டாலும் உனது பீரார்த்தனைகளுக்கு அவர் செவிசாய்ப்பார்.

கடவுளிடம் என்ன கேட்பது?

உலகீல் வாழும் அனைத்து உயிர்களும் நலமாக இருக்க வேண்டும் என்று கேள். எல்லோரும் இன்பமாக வாழ வேண்டும் என்று கேள். அப்போது உனது வாழ்க்கை எப்படி ஆனந்தமாகச் செல்கிறது என்று பார்.

ஒண்டா குபங்க வைகுத்தாரை

ய்பிலூடக குபங்க வைகுத்தாரை
ப்ரகமல ஸி மாகுல யஞ்சங்கல
குதை ய்வூடப் பிமாக கராப
ரிமலு கருக குதைகராரை
ய்ப்பிலூடக

குபப்கவி ஒண்டா ய்பிலூடக

குதைக ய்வாம சீகை
கக்கு காயவே யஞ்சகர்சிட
யஞ்சவியோ ஸ்கவி யுங்க ய்வாமலே
யுங்க ய்வாம நுதை குபவிப்ள ஸ்கலே
குறுக்கெ ச்காவகுத்தா யப்பா
ராப் யுங்க

START THE DAY WITH LOVE
 FILL THE DAY WITH LOVE
 SPEND THE DAY WITH LOVE
 END THE DAY WITH LOVE
 THIS IS THE WAY TO GOD.

இந் நாளை அன்புடன் தொடங்கு
 இந் நாளை அன்பீனால் நிரப்பு
 இந் நாளை அன்பீனில் கழித்தீடு
 இந் நாளை அன்புடன் நீறைவு செய்
 இதுவே கடவுளை அடையும் வழி
 ஏனெனில் அன்பே கடவுள்

தொகுப்பு
 தீரு . த . இராசேந்திரம்
 அவர்கள்.

ஓமோஸ் (omos)